

Apeliacinio skundo pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Apeliantas prašo Teisingumo Teismo panaikinti Bendrojo Teismo sprendimą, panaikinti ginčijamus aktus (Tarybos sprendimo 2014/776/BUSP⁽¹⁾ ir Tarybos įgyvendinimo reglamento (ES) Nr. 1202/2014⁽²⁾ priedai ir Tarybos sprendimo 2010/413/BUSP⁽³⁾ II priedas bei Tarybos reglamento (ES) Nr. 267/2012⁽⁴⁾ IX priedas (iš dalies pakeisti atitinkamai Sprendimo 2014/776/BUSP 1 straipsniu ir Įgyvendinimo reglamento (ES) Nr. 1202/2014) 1 straipsniu) tiek, kiek apeliantas juose nurodytas kaip subjektas, kuriam taikomos ribojamosios priemonės pagal Tarybos reglamento (ES) Nr. 267/2012 23 straipsnio 2 dalį, priteisti jam kompensaciją už žalą, padarytą jo reputacijai Tarybos aktais, ir nurodyti Tarybai padengti pirmoje ir apeliacinėje instancijose jo patirtas išlaidas.

Grįsdamas savo teiginį, kad Bendrojo Teismo sprendime padaryta teisės klaida ir kad Teisingumo Teismas turėtų jį panaikinti ir pats išspręsti bylą, apeliantas nurodo šiuos du apeliacinio skundo pagrindus.

Pirma, Bendrasis Teismas klaidingai nusprenždė, kad Taryba neįvykdė pagrindinio procedūros reikalavimo ir (ar) padarė akivaizdžią vertinimo klaidą, priimdama sprendimą įtraukti SUT į sąrašą, nes nesilaikė sprendimo priėmimo procedūros, kurios turėjo laikytis.

Antra, Bendrasis Teismas klaidingai išaiškino „paramos“ Irano vyriausybei teisinį kriterijų, kuris nurodytas Tarybos sprendimo 2010/413/BUSP (iš dalies pakeisto) 20 straipsnio 1 dalies c punkte ir 2012 m. kovo 23 d. Reglamento (ES) Nr. 267/2012 (iš dalies pakeisto) 23 straipsnio 2 dalies d punkte ir kuriuo rėmėsi Taryba, grįsdama ribojamųjų priemonių taikymą apeliantui, ir todėl neteisingai nusprenždė, kad Tarybos pateikti įrodymai pagrindžia apelianto įtraukimą į sąrašą.

⁽¹⁾ 2014 m. lapkričio 7 d. Tarybos sprendimas 2014/776/BUSP, kuriuo iš dalies keičiamas Sprendimas 2014/413/BUSP dėl ribojamųjų priemonių Iranui (OL L 325, p. 19).

⁽²⁾ 2014 m. lapkričio 7 d. Tarybos įgyvendinimo reglamentas (ES) Nr. 1202/2014, kuriuo įgyvendinamas Reglamentas (ES) Nr. 267/2012 dėl ribojamųjų priemonių Iranui (OL L 325, p. 3).

⁽³⁾ 2010 m. liepos 26 d. Tarybos sprendimas dėl ribojamųjų priemonių Iranui, kuriuo panaikinama Bendroji pozicija 2007/140/BUSP (OL L 195, p. 39).

⁽⁴⁾ 2012 m. kovo 23 d. Tarybos reglamentas (ES) Nr. 267/2012 dėl ribojamųjų priemonių Iranui, kuriuo panaikinamas Reglamentas (ES) Nr. 961/2010 (OL L 88, p. 1).

2016 m. liepos 15 d. Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Slovėnija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje T – 2, družba za ustvarjanje, razvoj in trženje elektronskih komunikacij in opreme, d.o.o. (šiuo metu nemoki)/Slovėnijos Respublika

(Byla C-396/16)

(2016/C 335/57)

Proceso kalba: slovėnų

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Vrhovno sodišče Republike Slovenije

Šalys pagrindinėje byloje

Pareiškėja: T – 2, družba za ustvarjanje, razvoj in trženje elektronskih komunikacij in opreme, d.o.o. (šiuo metu nemoki)

Atsakovė: Slovėnijos Respublika

Prejudiciniai klausimai

1. Ar įsipareigojimų sumažėjimas pagal susitarimą su kreditoriais, patvirtintą įsiteisėjusia teismo nutartimi, kaip antai pagrindinėje byloje, turi būti laikomas veiksmu, kuriais remiantis apskaičiuojama PVM atskaitos suma, pasikeitimu, kaip tai suprantama pagal PVM direktyvos ⁽¹⁾ 185 straipsnio 1 dalį, ar kitokia situacija, kurioje atskaita yra didesnė ar mažesnė nei ta, į kurią apmokestinamasis asmuo turi teisę, kaip tai suprantama pagal PVM direktyvos 184 straipsnį?
2. Ar įsipareigojimų sumažėjimas pagal susitarimą su kreditoriais, patvirtintą įsiteisėjusia teismo nutartimi, kaip antai pagrindinėje byloje, turi būti laikomas neapmokėjimu (iš dalies), kaip tai suprantama pagal PVM direktyvos 185 straipsnio 2 dalies pirmą pastraipą?
3. Ar valstybė narė, atsižvelgdama į Sąjungos teisės aktų leidėjo ir PVM direktyvos 186 straipsniu nustatytus aiškumo ir tikrumo reikalavimus, reikalaujama atskaitos tikslinimo neapmokėjimo ar neapmokėjimo iš dalies atveju, kaip tai suprantama pagal šios direktyvos 185 straipsnio 2 dalies antrą pastraipą, turi nacionalinėje nuostatoje specialiai numatyti neapmokėjimo atvejus, kurie apima susitarimą su kreditoriais, patvirtintą įsiteisėjusia teismo nutartimi (ar jis patenka į neapmokėjimo sąvoką)?

⁽¹⁾ 2006 m. lapkričio 28 d. Tarybos direktyva 2006/112/EB dėl pridėtinės vertės mokesčio bendros sistemos (OL L 347, p. 1).